

Vợ Bé Bỏ Của Tôi

Contents

Vợ Bé Bỏ Của Tôi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	17
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11 - End	22

Vợ Bé Bỏ Của Tôi

Giới thiệu

Hắn- Trần Nhật Định, phải cưới 1 cô vợ mà hắn không yêu. Cuộc hành trình tìm đến tình yêu của ha

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-be-bong-cua-toi>

1. Chương 1

Chap 1:

Hắn vừa lấy vợ cách đây 5 ngày, và giờ này hắn đang say xỉn ở một xó nào đó mà hắn cũng chẳng bik đây là đâu. Tại sao hắn lại say xỉn?

Lý do là hắn bắt buộc dĩ phải cưới người con gái mà hắn không yêu, dù cô ta cũng xinh đẹp chẳng khác gì người mẫu, hoa hậu. Vì sao hắn lại phải cưới cô ta? Gia đình hắn là một tập đoàn tài chính lớn nhưng đạo

gần đây gặp phải một số vấn đề lớn nên công ty rất khó khăn, cần đến sự giúp đỡ của tập đoàn tài chính Hoàng Thái-lớn nhất nhì nước-gia đình vợ hần đấy.Thế là hạnh phúc của hần và cuộc đời của cô ta được đem ra kí kết bằng bản hợp đồng làm ăn giữa hai bên.

Hần cũng chẳng hiểu sao cô ta lại đồng ý cái rụp sau buổi gặp mặt làm quen...chắc có lẽ vì hần đẹp trai chẳng? Hần thở dài thường thướt nốc cạn cốc rượu trên tay.Đến bao giờ hần sẽ thoát khỏi cảnh này, cưới vợ đã năm ngày mà chẳng làm được gì ráo...nhìn cái mặt vợ hần là hần muốn bỏ đi ngay,cô ta chẳng nói năng gì sau khi làm đám cưới, thế mà gọi là vợ đây? Hần ức, ức muốn học máu nhưng hần không thể li dị được, còn sĩ diện của hần, cả dòng họ Trần của hần nữa...Thế là hần quên luôn cái ý định tống cổ cô ta về nhà bên ấy!

Hần đặt cái cốc xuống bàn, lê từng bước liu xiú ra cửa.Đã gần 2h sáng rồi..hần cũng quá mệt mỗi khi phải ngồi cả đêm uống rượu.Hần đón xe về nhà.Căn nhà tối om,chỉ mờ mờ ánh sáng của những chiếc đèn ngủ gắn 1 vài nơi trong nhà.Mọi người đã ngủ say và có lẽ vợ hần cũng vậy.Hần cởi áo khoác, treo lên móc rồi chui vào nhà tắm ngâm mình trong làn nước ấm, giải tỏa mọi phiền não...có tiếng bước chân đến gần cửa phòng tắm, có lẽ hần làm vợ hần thức giấc.Mặc kệ, có thức hay không thì cũng đâu liên quan đến mình...hần cứ thế ngủ quên.

Bảo Linh-tên cô vợ hần đấy-đứng ngoài cửa đợi mãi chẳng thấy hần ra, cô thở dài chán nản lê bước trở lại giường.Tuy nói chẳng có tình cảm nhưng dù sao hần cũng là chồng cô, cô không thể làm nger mặc kệ hần được...Cô bik hần cũng làm tốt bổn phận của 1 người chồng nhưng cô vẫn chưa quen với việc có hần ngủ chung bên cạnh nên cứ lơ hần- thế nên hần đi luôn tới sáng.Cô thấy có lỗi với hần nhưng chẳng bik nói làm sao...1 tiếng sau hần vẫn chưa ra, cô thấy lo tưởng hần xỉu trong đo nên tông cửa (nhằm)- mở cửa bước vào.Hần đang ngâm mình trong bồn tắm,về mặt hần lên sự mệt mỏi do ngủ không đủ giấc, cô nhìn hần thấy xót xa, tại cô mà hần trở nên như thế.

Cô lấy hần chỉ vì không muốn ở trong cái nhà đó nữa.Đối với những người vợ sau của bố, cô chỉ là cái gai,mọi tài sản bố cô chỉ để lại cho cô...thế nên tất cả mọi người đều muốn xâu xé cô,muốn cô biến mất khỏi thế gian này...Cô quá mệt mỗi khi hằng ngày phải đối diện với bộ mặt giả tạo của họ.Rồi cô gặp anh 1 lần duy nhất rồi tiến tới hôn nhân với hi vọng sống lâu cũng có tình cảm...thế nhưng mọi thứ khó hơn cô tưởng rất nhiều...

_Nhật Định, anh dậy đi! Cảm lạnh bây giờ..

Cô lay hần dậy.Hần từ từ mở mắt ra , mệt mỏi...hần nhìn cô rồi đứng lên.Rồi mặt cô đỏ bừng quay sang chỗ khác.Hần thấy lạ nên nhìn lại mình -trên người không quần áo -bất chợt thấy xấu hổ vớ lấy chiếc áo ngủ choàng vào thật nhanh (Vợ chồng gì mà lạ thế!)

_Em không ngủ sao?_Hần nhìn mặt vợ hần, bơ phờ.

_Không...ngủ được tí rồi! _Cô mỉm cười với hần , nụ cười nhợt nhạt buồn tênh.

Hần thở dài , vò vò mái tóc ẩm ướt của mình rồi nói:

_Em ngủ thêm đi! Trời vẫn chưa sáng mà...

Cô nhìn hần rồi bước ra , hần cũng lằm lũi bước theo ra ngoài.Cô lấy trong hộc tủ trang điểm ra chiếc máy sấy tóc rồi nhìn hần.

_Lại đây em sấy tóc cho kéo cảm lạnh bây giờ...

_Ồ..._Hần chậm chậm bước lại ngồi xuống giường.Cô bắt đầu sấy tóc cho hần, từng cử chỉ thật nhẹ nhàng khiến hần cũng thấy vui vui.Thoang thoang một mùi hương dịu dàng phát ra từ vợ hần, cái mùi mà hần chưa bao giờ để ý...Hần ngả người ra sau thư giãn hoàn toàn làm cô cứ lúng túng như gà mắc tóc.Cô nhìn hần rồi cất chiếc máy sấy qua 1 bên...

Hần kéo cô nằm xuống, mà cô cũng không cưỡng lại được vì bất ngờ.

_Ngủ đi!_Hần ra lệnh.

_Nhưng..._Cô lo lắng.

__Anh không làm gì em đâu, cứ thoải mái mà ngủ __Hắn nói trong lúc đôi mắt nhắm nghiền.

Cô bik hắn luôn là người giữ lời nên ngoan ngoãn nằm xuống bên cạnh hắn. Cô cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể hắn, rồi tiếng tim đập... lần đầu tiên trong đời cô ngủ cùng con trai, dù hắn đang mang danh nghĩa là chồng cô.

Tia nắng bắt đầu le lói qua tấm màn cửa, hắn nheo mắt thức dậy nhìn đồng hồ trên tay :8h30', hắn định ngồi dậy thì cảm nhận được sức nặng trên người - vợ hắn-đang ôm hắn và ngủ rất ngon.

Hắn say sưa nhìn ngắm khuôn mặt bé bỏng như thiên thần của vợ hắn, bất chợt mỉm cười, hắn đã quên mất một điều rất quan trọng - vợ hắn chỉ mới 18 tuổi thôi, còn quá ngây thơ để hiểu hết những đòi hỏi của 1 người đàn ông thực thụ, hắn đã 26 rồi còn gì -đủ già để hiểu hết mọi thứ. Hắn mỉm cười, vuốt nhẹ mái tóc của vợ hắn...thì ra cô ấy cũng giống như 1 cô cún con cần được yêu thương, quan tâm và chăm sóc.

Hắn khẽ nhúc nhích làm cô vợ hắn thức giấc...cô dụi mắt ngồi dậy, vươn vai rồi quay lại nhìn hắn...

__Thức rồi à? __Hắn hỏi, chẳng đợi câu trả lời.

Cô gật đầu, đứng dậy đi vào phòng tắm. Lần đầu hắn thấy dáng vẻ đáng yêu của vợ mình. Hắn thấy lòng nao nao khó tả...

Hắn đang đọc báo cùng 1 tách cafe thơm lừng trong căn biệt thự to đùng mà chỉ có vài người ở. Hôm nay hắn được nghỉ, không cần phải đến công ty, sẽ có nhiều thời gian bên cạnh vợ hơn...hình như cô không còn cự tuyệt hắn nữa, hắn cảm thấy thế...Cô xuống nhà với 1 dáng vẻ hoàn toàn mới mẻ, tóc búi củ tỏi, mặc chiếc áo T-shirt màu xanh lá và chiếc váy trắng ngắn trên đầu gối...trông thật mát mẻ, phải nói là siêu dễ thương. Hắn hơi bất ngờ trước dáng vẻ đó, đúng là có cái gì đó thay đổi ở nơi cô.

__Chồng yêu...gọi như thế có được ko?

Về bối rối của cô làm hắn phải bật cười. Mặt cô càng lúc càng đỏ.

__Haha...“chồng yêu”!__(Hắn nhái lại giọng cô) __Nếu khó gọi quá thì em cứ thay bằng 1 từ nào khác cũng được mà... __Hắn đang rần rần nhìn cười.

__Ô...thấy gọi như thế vui vui...^^ __Cô bé nở 1 nụ cười toả nắng đến rợn ngợp làm hắn chao đảo.

Thì ra vợ hắn đẹp lắm, đẹp hơn những gì mà hắn đã bik. Cô cũng bik cười chứ ko phải lúc nào cũng lầm lũi lì lợm với hắn...Hắn chợt thấy thik vợ của mình hơn.

Cả 2 cùng ăn sáng, sau đó hắn chở cô đi chơi. Có lẽ lần đầu tiên hắn chở vợ hắn đi chơi xung quanh nơi hắn ở...Về mặt rộng ngồi của vợ hắn làm hắn vui trong lòng...Gió thổi từng cơn mát lạnh, những cánh đồng hoa dã quỳ cứ rơn róng vàng hoe tuyệt đẹp. Cô thấy thoải mái lắm, kể từ khi cô rời khỏi nhà mình đây là thời gian cô thấy thoải mái nhất.

__Sao về mặt trầm tư thế? __Hắn hỏi.

__À ko...tại thấy mát mẻ nên muốn cảm nhận vậy mà!Ko ngờ mình lại có thể đến một nơi đẹp như vậy...

Cô ấy lại cười làm lòng hắn xuyên xao. Hắn vẫn chỉ xem cô như một người em gái, dù hắn chưa bao giờ được làm anh -con 1 mà. Đôi lúc hắn nghĩ mà thấy tủi thân...Phía xa xa, vài đứa trẻ đang tung tăng hái những cây hoa dã quỳ...thật hồn nhiên. Cô chỉ đứng lặng người, nhớ về khoảng thời gian trước kia...bất chợt cô cười một mình.

Hắn thấy tò mò về những suy nghĩ của cô. Hắn là chồng cô mà chẳng bik gì về cô, hắn muốn bik nhiều hơn nữa...Nếu lúc trước cô có người yêu thì tại sao lại lấy hắn? Hắn cũng có người yêu...mà người yêu hắn giờ ở nơi đâu hắn cũng chẳng bik, chắc là ai đó đã đem cô ta đi như hắn đã từng làm.

Cô ta cũng chẳng “trong sáng” là mấy đâu -1 kẻ có thể hớp hồn đàn ông, có bik bao nhiêu người đã đổ vì cô ta, cả hắn cũng thế...cô ta bảo yêu hắn, vậy mà khi hắn lấy vợ, chẳng thêm gọi lấy 1 cú điện thoại hay nhắn lấy 1 cái tin nhắn. Yêu thế đấy!

Bây giờ hắn cũng chẳng thêm quan tâm, hắn có vợ rồi, quan tâm nữa cũng chỉ chuốc thêm phiền phức.

Hắn hờ cô vợ bé bỏng về nhà, lòng bức rức khó chịu... Đây là cảm xúc gì thế? Hắn có yêu vợ hắn đâu, mắc gì phải cảm thấy khó chịu? Cô vợ hắn nhìn hắn chăm chú, chẳng bik hắn đang giận gì... cô chỉ im lặng cho đến khi chiếc xe BMW màu đen của hắn lăn bánh vào trong khuôn viên nhà....

(to be continue)

2. Chương 2

Chap 2:

Từ lúc về đến giờ, hắn chẳng nói năng gì. Cái vẻ mặt tươi tỉnh buổi sáng đã biến đi đâu mất. Hắn ngồi lì trên chiếc ghế sofa trong phòng nhìn ra phía những cánh đồng đã quỳ xa tít... nghĩ ngợi. Lòng cô cảm thấy không yên, đây là lần đầu tiên hắn ở nhà với cô sau ngày cưới, chẳng bik cô đã làm gì sai khiến hắn giận dữ, chẳng thềm nói 1 lời. Cô chỉ mún cải thiện quan hệ với hắn thôi mà, nhưng có lẽ hắn ko muốn thế.

Cô chủ, trà của cô đây! Người hầu mang lên cho cô 1 bình trà nóng cùng 1 ít bánh quy...

Cô đón lấy cái khay từ tay người giúp việc, bước chậm rãi đến bên cạnh hắn. Hắn chẳng nhìn cô, vẫn đắm chiều nhìn ra bên ngoài. Cô đặt mọi thứ xuống bàn, lại ngồi xuống cạnh hắn. Đến lúc này hắn buột phải nhìn cô, hắn bắt gặp ánh mắt lo lắng của cô, chợt thấy nhói trong lòng.

Ko có chuyện gì đâu! Hắn trấn an cô bằng những lời sáo rỗng

_Thế sao mặt anh bí xị vậy?

_Anh chỉ đang nghĩ: “Tại sao mình lại lấy nhau để bây giờ sống chẳng bik hạnh phúc như thế này?”

Cô bất ngờ khi nghe câu trả lời của hắn...hắn và cô-chẳng ai hạnh phúc. Cô chỉ là gánh nặng cho hắn, là sự trôi buột bất đắc dĩ của hắn trong con đường đi tìm hạnh phúc...và cô cũng thế. Nhưng cô đã chọn con đường đó, cô tin cô sẽ yêu hắn nếu hắn quan tâm và bên cạnh cô nhiều hơn...

_Em xin lỗi!

Gương mặt cô hiện lên một nỗi buồn sâu thẳm..Hắn vò mái tóc của cô làm vài sợi tóc tuột khỏi chiếc kẹp trên đầu...vương vãi trên gương mặt thiên thần của cô, làm cô quẩn rũ vô cùng. Hắn nhìn cô say đắm rồi đặt lên môi cô 1 nụ hôn...cô né tránh nhưng rồi bị hắn giữ lại, chẳng né đi đâu được...Không thể chối từ nụ hôn ngọt ngào ấy, cô đáp lại một cách dè dặt pha lẫn chút thích thú và lo lắng. Họ chìm đắm trong nụ hôn ngọt ngào, hắn ôm lấy cô càng lúc càng chặt hơn rồi cánh tay hắn kéo nhẹ cô ngã về phía mình...mơn man làn da từ cổ xuống cánh tay cô làm cô mềm nhũn. Cô không thể kháng cự được sự dịu dàng của hắn, dù gì hắn cũng là chồng nếu chối bỏ, hắn sẽ lại bỏ đi...Cô ko muốn có một người chồng lúc nào cũng ở bên ngoài đến sáng mới về...Hắn nhẹ nhàng kéo áo cô lên, đôi mắt cô nhắm nghiền...thế rồi chẳng thấy hắn làm gì nữa. Cô mở mắt nhìn hắn...Hắn đan bật cười khúc khích, cô nhắm mắt nhìn hắn, bik là mình bị trêu:

_Đồ quỷ!

Haha...ko ngờ em dễ trêu đến vậy!

Cô nhảy lên người hắn, đánh thùm thụp vào ngực hắn

_Dám trêu em này...

Hắn túm lấy tay cô.

_Bây giờ là trêu nhưng nữa là ko có đâu ghen cô nhóc!_Hắn hôn vào cái mũi cô. Mắt cô nhắm tít, trái tim đang đập rộn ràng...Lần đầu tiên cô có cảm giác này, hắn đem đến cho cô sự mới lạ, an toàn và ấm áp...

Hắn đứng dậy vươn vai. Cô nhìn mặt hắn chăm chú, hắn đẹp trai lắm tuy cái mặt hơi già...Hắn đang sở hữu 1 cổ phần khổng lồ trong công ty hắn, có thể nói hắn là 1 thằng con trai thành đạt khi tuổi còn rất trẻ và có 1 cô vợ cũng thuộc hàng giàu có, giỏi giang.

Cô đứng dậy, nhảy phóc lên ôm cổ hắn, làm hắn thoáng chao đảo và bất ngờ hơn bởi hành động của cô. Đúng là cô vẫn còn con nít lắm...còn phải “huấn luyện” nhiều hơn!Hắn công vợ hắn xuống nhà, dưới con mắt ngạc

nhien đến độ sững sốt của mấy chị người làm.Chưa bao giờ họ thấy vợ chồng hần như thế, còn cô-rất khoái chí khi được hần công như vậy...tự nhiên cô thấy “yêu” hần (nói thể thôi chứ cô có bik đó có phải là yêu hay ko đâu).

Thế rồi hần bắt đầu gọi cô bằng những cái tên “iu iu” của hần :khi thì là “nhóc vợ”, khi thì là “vợ iu”.

_Nhóc vợ, anh về rồi này!_Hần gọi to khi bước vào nhà.

Cô tắt tả từ trong nhà bếp chạy ra, đầu tóc bù xù, tay cầm 1 cái sạn.

_Chông iu đã về!_Cô mỉm cười

Hần mở to mắt nhìn cô vợ của hần, vừa bất ngờ, vừa thích thú.Dù trông cô như thế nhưng vẫn đẹp lắm...

_Em đang làm gì thế?

_Nấu bữa trưa.Bà 5 về quê có việc đột xuất.

_Để xem em nấu cái gì mà cầm sạn chạy lung tung thế?

_Á, cái trứng..._Cô hồi hải chạy vào trong bếp.Hần ôm bụng cười như điên ,trông cái dáng vẻ đó thật ko thể nhin cười được ,hần bỗng thấy mình bé lại.Hần muốn bước vào cuộc đời cô như hần đã từng yêu những cô gái khác...

Hần đứng dựa cửa nhìn cô,chẳng bik những món cô nấu có ăn được ko mà trông món nào cũng hấp dẫn.Hần ra ngoài ngồi chờ, nhớ lại dáng vẻ ban nãy của cô-hần cười ngẩn ngơ.

_Xong rồi! Ăn cơm được rồi.

Cô đặt những món cô nấu lên bàn , chờ đợi sự đánh giá của hần.Hần cầm đũa thử từng món một.

_Ngon lắm!

_Thật ko?_Cô cũng vội thử-Mặt cô nhăn nhó, phun phèo phèo.Món thì mặn chát, món thì chua lè...thế mà hần bảo ngon.Ngon chỗ nào hok bik, hần đang ăn-vẻ mặt vui sướng.

_Đừng có ăn nữa!_Cô kéo tắt cả về phía mình.

_Sao thế?Ngon mà!

_Mặn chát mà ngon gì.

Hần giật lại, vẫn tiếp tục ăn.Cô cắn đũa nhìn hần, năn nỉ mãi.

_Món nào vợ iu nấu mà chẳng ngon.

Nghe hần nói xong mặt cô rưng rưng.Cô khóc vì chưa thấy ai ngốc như hần còn hần cứ tưởng cô cảm động vì lời nói của mình...Thế là cô nhin đói lun buổi trưa.Hần nhìn cũng thấy tội nên xuống pha cho cô 1 ly sữa đầy, chiên một trứng ốp la và vài lát bánh mì san wich, mang lên phòng.

_Vợ iu này,em ăn chút gì đi!

Cô vợ iu nhìn hần cảm động...cô đói meo, cái bụng cứ réo ầm ầm làm cô chẳng ngủ nghe gì được.Cô ăn ngẫu nhiên lát bánh mì sanwich, vui mừng vì đã thoả mãn được cơn đói.

_No quá!Thế là ngủ được với nó rồi!_Cô vỗ tay vào bụng mình cười với hần

_Sao?Con nó ko cho em ngủ àh?_Hần tỉnh bơ

Mặt cô đỏ bừng bừng :_Lấy đâu ra?

_Thì vài năm nữa sẽ có,nói trước cho em chuẩn bị tinh thần ý mà, nói hok chừng tối nay anh sẽ “mần thịt” em ak.

Cô ném gỏi vào hần, hần đã chạy ra tới cửa.

_Anh đi làm, bai vợ bé bỏng.

3. Chương 3

Chap 3:

Hắn ngồi trong công ty, ngơ ngẩn ngẩn ngẩn như người bị tâm thần. Hắn đang nhớ đến nụ cười của vợ yêu hắn đấy. Bỗng cửa phòng mở ra, cô thư kí bước vào :

__Thưa giám đốc, có 1 cô gái đến tìm ngài ạ.

__“Ai thế? Bây giờ mình đâu có cặp kè với ai đâu mà sao có cô gái nào đến kiếm được? Hay là vợ yêu đến, mới vừa gặp cô ấy cách đây 20’ thôi mà ,chẳng lẽ nhớ mình đến nỗi phải đến đây tìm sao?”

Hắn sung sướng bước ra, trên mặt hớn hở. Hắn nhìn thấy -ko phải vợ hắn, gương mặt hắn chuyển từ hớn hở sang ngỡ ngàng. Hắn im lặng...

__Chào Nhật Định !Lâu quá ko gặp, anh còn nhớ em hok?

Cô ta nở 1 nụ cười quyến rũ nhìn hắn. Hắn đáp hơi dửng dưng:

__Em đến đây làm gì? Chẳng phải chúng ta kết thúc rồi sao?

__Anh vô tình thật đó, chúng ta đã nói chia tay đâu nào...

Cô ta cười một cách điệu đà khiến người ta sởn gai ốc.

__Cũng vậy cả thôi !Anh đã có vợ rồi, em có đến cũng chẳng giải quyết được gì đâu, chúng ta đâu thể quay lại...

Hắn định quay lưng bỏ đi thì câu nói của cô ta làm hắn phải đứng lại :

__Anh bảo con bé 18 ấy hả? Nó thì có gì hơn em chứ? Nó có thể cho anh hạnh phúc sao...nó đâu phải sở thích của anh

__Mặc kệ anh!

Cô ta tiến lại gần hắn hơn, cô ta hôn hắn và làm những việc mà hắn thích...tất nhiên, cô ta quá hiểu hắn mà, thế nên hắn đâu thể chống cự được. Ừ thì với cô ta, hắn cũng còn tình cảm, hắn đáp lại nụ hôn đó bằng việc kéo cô ta vào phòng làm việc và khoá cửa lại.

__Đúng là Nhật Định mà em yêu !

Cô ả câu cổ hủ, vuốt ve bờ ngực vạm vỡ của hắn, khiêu khích hắn bước vào một “cuộc chiến”...và hắn ko cưỡng lại. Đối với 1 thằng đàn ông có vợ mà chẳng làm được gì thì có lẽ đây là điều mà hắn thích nhất. Còn cô ả cứ khiêu khích khả năng chịu đựng của hắn thì làm sao hắn có thể bỏ qua.

Hắn ngẫu nhiên đôi môi cô ta như một miếng bánh mì sandwich, hắn đã từng làm thế với cô ta ko chỉ một lần và có lẽ lần này cũng vậy. Cô ta là của hắn -đã rất lâu rồi thì phải, nhưng mà hắn cũng cần phải suy nghĩ...trong thời gian cô ta mất tích, chẳng bik đã ngủ với bao nhiêu thằng. Cái thứ đàn bà lăng lợ như cô ta chỉ có thể đem ra giải trí, chẳng đáng quan tâm. Hắn chơi chán, hắn lại vút qua 1 bên, dù có thương cô ta đến mấy hắn vẫn làm vậy...Hắn đã có vợ và cô vợ hắn còn quá bé để hiểu được chuyện “người lớn” mà hắn thì ko nỡ để vợ hắn phải suy nghĩ lo lắng.

Hắn dừng “trò chơi” lại khiến cô ta đang sung sướng bỗng dưng hụt hẫng. Cô ả nhìn hắn mong chờ sự “yêu thương” từ hắn. Hắn nhìn cô ta với vẻ mặt khinh bỉ rồi lấy quần áo mặc vào.

__Bấy nhiêu đủ rồi, Khả Vy! Em về đi anh còn phải làm việc !

__Thôi đừng có đuổi em, lâu lắm mình ko được gặp nhau mà...anh

Cô ôm hắn , hắn đã thật sự chán khi cứ bị níu kéo 1 cách ỉ ỏi như thế này. Hắn lụm quần

áo của cô ta lên, ném lên người cô ta :

__Về đi! Tội anh gọi cho em.

Câu nói của hắn như phép lạ đối với cô, cô mừng rỡ hôn hắn chùn chụt

__Nhớ đấy,gọi em nha, em đợi anh ở khách sạn đấy!

Hắn thở dài đóng sập cánh cửa lại sau khi cô ta đi khỏi.Hắn tiếp tục công việc của mình mà đầu óc chẳng tập trung được chút nào...

Lúc này Bảo Linh đang lướt web, cô đang tìm 1 địa chỉ dạy nấu ăn đáng tin cậy để đăng kí học.Cô muốn nấu những món ăn thật ngon cho thằng chồng yêu của mình.Nghĩ tới việc hắn cố ăn những món ăn dở tệ đó mà cô thấy xót xa..Nắng đang hoe hoe vàng và những cánh đồng hoa dã quỳ cứ vàng rực cả lên.Có thể cô đã lựa chọn đúng khi lấy hắn, hắn cũng quan tâm cô như một người chồng, và chưa bao giờ xúc phạm cô.Hắn cũng đáng yêu đấy chứ...Nhưng cô đâu bik rằng hạnh phúc xung quanh mình vô cùng mỏng manh...

“Because you live and breath..because you make me believe...” __Chuông điện thoại hắn vang lên làm hắn giật mình.Hắn vớ lấy nó, sdt lạ hoắc, hắn tắt máy và nhìn đồng hồ -Đã hơn 7h30, chắc giờ này vợ hắn đang đổi meo ở nhà.Hắn lấy cặp táp,lái xe về nhà mà quên bống luôn cuộc hẹn với Khả Vy.

__Vợ yêu ơi, anh về rồi này...

Cô vợ hắn đang say ngủ trên chiếc ghế sofa ngoài phòng khách.Chắc là cô ấy buồn vì chẳng có ai ở nhà nên nằm ngủ ở đây!Hắn mỉm cười nhìn vợ hắn

__Sao ko lên phòng mà ngủ?

Hắn bế vợ hắn lên phòng,đặt xuống chiếc giường êm ái...Hắn hôn nhẹ lên trán cô làm cô khẽ trở mình.

Hắn lại ngâm mình trong bồn tắm, tâm trạng thoải mái khi về nhà...

“Because you live and breath..because you make me believe...” __Chiếc dt để trên bàn cạnh giường ngủ vang lên làm cô thức giấc.Cô nhìn đảo đảo chẳng thấy hắn đâu...nên bắt máy.

__[Nhật Định, anh đang làm gì đó?Em chờ anh này giờ sao ko đến, khách sạn Roma ấy nhé!]

__Cái giọng eo éo của 1 người phụ nữ bên kia đầu giây cùng cái địa chỉ khách sạn cô mới nghe thấy làm cô bần thần.Đầu dây bên kia hồi đồn dập.

__[Sao anh im lặng thế?]

__Anh ấy ko có đây!

Bên kia im lặng rồi cúp máy.Chẳng hiểu sao cô thấy tim mình nhói đau đến vậy, mặc dù cô bik trước sẽ có chuyện này xảy ra rằng hắn cưới cô chỉ vì bắt đắ dĩ nhưng chẳng hiểu sao cô thấy mình bị tổn thương đến thế.Cô thấy mắt mình cay cay...cô đang khóc đấy ư?

Có tiếng mở cửa, là chồng cô bước ra từ nhà tắm...cô vờ ngủ, như chẳng có chuyện gì xảy ra.Hắn trèo lên giường nằm cạnh cô,cầm chiếc dt lên xem.Hắn thấy 1 tin nhắn :“Anh, em đang đợi anh nè, sao anh ko đến?”Hắn đập tay lên trán, hắn quên bống Khả Vy đang đợi hắn.Hắn trả lời tin nhắn :“Anh bận rồi, liên lạc sau” rồi quăng dt qua 1 bên.Hắn nhìn vợ hắn ngủ, trái tim xao xuyến lạ....

(to be continue)

4. Chương 4

Chap 4:

Mấy ngày sau đó, chẳng hiểu vì lí do gì mà lúc nào vợ hắn cũng tránh mặt hắn, lúc nào cũng nở 1 nụ cười nhạt nhẽo. Hắn đâu có làm gì để khiến vợ hắn buồn.

Hắn đâu có làm gì để vợ hắn buồn, chuyện của Khả Vy thì ko thể nào vợ hắn biết được.

Khả Vy gọi cho hắn.Hắn ê chề môth nỗi buồn bi thảm :

- Có chuyện gì ko ?

- [Anh đến gặp em được ko?]

- Bây giờ thì ko được, phải 1 tiếng nữa mới rảnh.

- [OK, nhất định phải đến đó, có chuyện quan trọng lắm]

Hắn cúp máy.Bây giờ thì có chuyện gì quan trọng hơn vợ hắn.Nhưng hắn cũng đã đến gặp Khả Vy như đã hẹn.Cô ta ko quyến rũ hắn như trước mà tỏ vẻ nghiêm túc lạ thường.Cô ta nhìn hắn e ngại :

- Vợ anh có nói gì ko?

- Sao lại hỏi thế?

- Cô ta ko nói gì sao?

- Thật ra là chuyện gì? Sao lại liên quan đến vợ anh ở đây nữa ?Cô ấy vẫn bình thường!- Hắn chau mày tỏ vẻ khó hiểu.

- Vợ anh đã bắt máy cuộc điện thoại của em, em cứ nghĩ cô ấy sẽ hỏi hang anh chứ! Coi bộ tình cảm của 2 người ko tốt như em đã nghĩ!

Hắn như bị sét đánh ngang tai.Vậy là vợ hắn biết thế nên mới có thái độ như thế.Hắn nhớ tới những nụ cười buồn bã của vợ hắn mà thấy thất cả lòng.Hắn đứng dậy, ko thèm chào hỏi gì ráo mà vội vã về nhà.

- Cậu chủ đã về!

- Cô chủ đâu? – Hắn hỏi bà 5

- Cô ở trên phòng! Chẳng biết cô làm sao mà cả ngày nay chẳng chịu ăn uống gì,cứ ở trong phòng miết làm tôi lo quá!

- Năm cứ làm việc đi, để con đi xem cô ấy!

Hắn vội vã chạy lên phòng, cửa phòng mở, hắn chậm chậm bước vào mà lòng thấp thỏm ko yên.Cô đang ngồi trên bệ cửa sổ, nhìn xa xăm ra bên ngoài những cánh đồng hoa cải vàng ươm...mọi thứ cứ nhàm chán đến vô vị....

Cô đã nghĩ mình sẽ có 1 mái ấm gia đình cùng hắn, thái độ của hắn gần đây thật sự khiến cô vui mừng...ấy vậy mà dùng 1 cái, hắn vẫn chưa từ bỏ các mối quan hệ bên ngoài. Cô biết hắn ko yêu cô nhưng biết được sự thật đó vẫn khiến cô cảm thấy tủi thân và đau lòng quá đỗi...Bất giác những giọt nước mắt rơi ra 1 cách âm thầm, chưa bao giờ cô thấy thiếu tự tin như vậy...

Hắn âm thầm bước lại gần cô, cô giật mình khi biết có người đứng sau mình, vội vã lau hàng nước mắt.Cô ko quay lại nhìn hắn, bây giờ cô chẳng muốn nhìn hắn chút nào, cứ nghĩ đến việc hắn đang có quan hệ với người phụ nữ khác là cô giận điên người nhưng biết làm sao hơn, cuộc hôn nhân ko có tình yêu thì chuyện đó là chuyện bình thường, huống chi đến 1 ngày làm vợ thật sự cô cũng chưa có.

Hắn ngồi xuống cạnh cô, nhìn cô bằng vẻ mặt hối hận...Chắc người đàn bà kia đã nói với hắn:

- Vợ à...

Cô hít 1 hơi thật sâu quay lại nhìn hắn, ánh mắt buồn man mác kèm theo thất vọng. Cô biết trái tim mình ko còn nghe lời nữa...nhưng còn hắn, có lẽ hắn vẫn coi cô là 1 người vợ “hữu danh vô thực”

- Sao anh về sớm vậy ?- Cô ko muốn nói đến chuyện kia nữa.

- Anh lo nên về xem em như thế nào.

- Em thì có làm sao – Cô nói dối, thật sự cô thấy đau lòng lắm.

Hắn nhìn cô thờ dãi:

- Anh xin lỗi! Anh ko nên đối xử với em như vậy

- Anh cứ làm những gì mà anh muốn, đừng bận tâm em nghĩ gì. Là em chen vào cuộc sống của anh, cứ coi như là em đền bù cho việc chen vào chuyện tình cảm của anh đi...anh hãy cứ quay lại với người anh yêu...em sẽ chúc phúc cho 2 người. Đợi 2 năm nữa, mọi chuyện của công ty ổn định, chúng ta sẽ ly hôn!

Cô nói mà lòng đau nhói, cô ko muốn hấn quan tâm ai khác ngoài cô nhưng biết làm sao hơn, cô ko thể mang lại hạnh phúc cho hấn thì chấp nhận để người con gái khác mang lại điều đó cho hấn ” Tình yêu thâm lắng là tình yêu thiêng liêng ” mà .Cô lỡ yêu hấn mất rồi!

Hai chữ “ly hôn” như rạch một đường thật sâu vào tim hấn...làm sao hấn có thể để chuyện đó xảy ra được chứ! Nếu là 2 tháng trước, hấn vẫn thờ ơ, lạnh lùng với cô, ko biết được cô đánh yêu như thế nào thì có lẽ hấn có thể hoàn thành chuyện đó sau 2 năm...nhưng bây giờ hấn ko thể!Ánh mắt hấn hấn lên sự đau khổ, hấn ôm cô vào lòng, ôm thật chặt như sợ 1 sẽ bỏ hấn đi.Trong trái tim hấn, giờ đây đã lấp đầy hình bóng của cô mất rồi, hấn chỉ muốn mang lại hạnh phúc cho cô, ko bao giờ muốn cô khóc vì hấn...nhưng hấn đã lỡ làm cô khóc mất rồi.Hấn chỉ muốn 1 mình cô...chỉ mình cô thôi...

- Anh...làm em...nghe thở quá!- Cô khó khăn nói với hấn

Hấn giật mình buông cô ra, cô ho sặc sụa :

- Xin lỗi em!

Cô búng nhẹ đầu mũi hấn:

- Ngốc ạ! Chuyện em phải làm thôi mà!

Hấn lại nhăn mặt, tại sao phải ly hôn ?Vì Khả Vy sao- người con gái mà hấn chỉ còn chút ít vương vấn đó à ?

Ko thể nào! Khả Vy ko đáng để hấn phải vứt bỏ hạnh phúc mình đang có

- Em nghe anh nói đây! Dù công ty có đi vào quỹ đạo hay ko thì anh cũng ko li hôn đâu.

Hấn nhấn mạnh từng chữ, nghiêm túc vô cùng.Thế rồi cả 2 ko nói gì với nhau nữa. Tối đó hấn ngủ trên sofa và ko nằm cạnh cô nữa...tuy thấy buồn nhưng cô nghĩ như thế sẽ tốt hơn cho cả hai, biết đâu chừng hôm sau hấn sẽ đổi ý...Đêm thật dài quá!!!

5. Chương 5

Chap 5:

Cô đã thức suốt đêm mà hấn thì cũng thao thức ko ngủ được...Có quá nhiều khúc mắc trong mối quan hệ của hai người mà cả hấn lẫn cô đều ko thể giải thích được chỉ biết là khi đối phương đau thì trái tim mình cũng đau.

Hấn nhận được lịch phải đi Singapo công tác mấy ngày, có lẽ đây là thời gian tốt để hấn suy nghĩ thấu đáo mọi chuyện và quyết định chuyện gia đình mình.

- Anh phải đi Sing 1 tuần, ở nhà phải tự chăm sóc mình đấy nhé!

Cô gật đầu, mặt buồn buồn: 1 tuần ko được gặp hấn chắc cô sẽ buồn lắm nhưng như thế cũng tốt, cái cô ả kia sẽ ko thể bên cạnh hấn, lời quá đi chứ! Gương mặt cô lại tươi tỉnh trở lại...Hấn thấy lạ nhưng ko hỏi, hấn phải đi rồi...

- Cô chủ, cô ăn bánh quy nhé!- Năm hỏi cô

- Thôi, con ko ăn đâu, Năm ăn đi!- Cô chun mũi nhìn Năm.

Bà Năm cười rồi, thấy cô chủ vui trở lại bà cũng vui. Bà nói:

- Cô chủ này, cô qua thăm nhà cậu chủ lần nào chưa?

Bà Năm hỏi cô mới giặt mình, từ lúc cười đến giờ cô chỉ gặp nhà bên ấy có 1 lần, mà chẳng nghe ông chồng yêu của cô than phiền gì cô cũng quên luôn.

- Năm đi với con nha!

- Vâng, nhưng chúng ta cần chuẩn bị một ít quà cáp đã!

Thế là cô và bà Năm cùng nhau đi dạo siêu thị mua vài thứ làm quà rồi sang nhà chồng thăm hỏi. Nhà chồng cô là một khu biệt thự theo lối kiến trúc cổ, nhìn trang nghiêm lắm, ko như nhà cô- xô bồ xô bộn mạnh ai nấy làm. Cô và bà Năm đi theo 1 người hầu dẫn đường đến khu sảnh lớn- nơi có 1 người phụ nữ đang ngồi. Cô bước vào cuối đầu chào mà chưa nhận ra đó là ai...

- Mời ngồi!- Người phụ nữ lên tiếng.

Cô vâng lời ngồi xuống, chăm chú nhìn gương mặt người đối diện mình. Bà ấy rất đẹp, đẹp đến mê hồn...tuy tuổi đã cao nhưng ko có vẻ gì là thiếu sức sống và vẻ thanh xuân cả...Bà nhìn

cô cười hiền hậu:

- Lần đầu tiên con đến đây à? À ta quên! Chúng ta mới gặp nhau lần đầu ta ko nên hỏi con như thế!

- Con thất lễ quá, đến tận bây giờ mới đến thỉnh an người!

Gương mặt của người phụ nữ ấy vẫn tươi tắn 1 nụ cười.

- Đâu thể trách con được, phải trách thằng Nhật Định nó ko đưa con đến đây cho ta gặp!

Câu nói của bà làm cô khó hiểu, bà ấy là ai? Nếu là mẹ của hắn thì cô phải gặp từ lâu rồi chứ...mà trước giờ cũng ko nghe hắn nhắc đến gia đình hắn lần nào.

- A, xin lỗi! Ta làm con khó hiểu phải ko?

Cô gật đầu chờ đợi

- Nhật Định nó ko thích ta dù ta từ bé đã chăm sóc nó. Ta là mẹ kế của nó.

- Sao thế ạ? Con thấy người cũng dịu hiền mà.

- Nó trách ta vì ta khiến mẹ ruột nó chết...Nhưng sự thật mẹ nó biết ko qua khỏi căn bệnh suy gan nên đã gửi gắm nó cho ta...Ta và mẹ nó thân nhau từ bé, ông ấy cũng yên ta, nên nó nghĩ ta cướp chồng của mẹ nó nên khiến bà ấy chết...lúc ấy nó chỉ mới hơn 5 tuổi..

Ánh mắt bà ấy bỗng trở nên xa xăm, nỗi thống khổ suốt hai mươi mấy năm ko được giải bày, thấu hiểu. Chắc bà ấy đau khổ lắm!

- Thôi ko nói nữa, con ở lại đây chơi mai hãy về nhé!

- Có phiền ko ạ?

- Sao lại phiền ? Vui nữa ấy chứ! Chị Hoa, chuẩn bị phòng cho cô chủ và bà Năm nhé!- Bà nói với người hầu.

- Vâng thưa bà chủ!

Cô chào bà rồi cùng bà Năm đi theo chị Hoa đến 1 gian nhà khác, yên tĩnh và thoáng mát hơn. Cô nhìn thấy một vài người khác đang làm việc, công việc cứ tất bật cả lên...Cô suy nghĩ mãi về những lời bà nói, thì ra hắn cũng đã chịu đựng nhiều nỗi đau mà ko chia sẻ với ai được...làm thế nào mà hắn có thể sống được trong sự hiểu lầm đó ???

- Mời cô!

- Vâng, cháu cảm ơn!

- Bà Năm, bà ngủ ở gian đối diện nhé!

Chị Hoa chỉ về phía gian nhà đối diện phòng cô, rồi cả 2 người họ cùng đi về phía đó!

Cô cất túi xách rồi thả bộ ra khu vườn phía sau, có lá có hoa, có gió có mây có nước...mọi thứ làm cô dễ chịu vô cùng. Bỗng cô nghe có tiếng sột soạt trong bụi cây gần đó, cô thấy sợ...nhìn mãi về nơi có tiếng động.

- Ui da!- Một thằng bé 8 tuổi xuất hiện bằng cách bò lẩn trên mặt đất. Nó nhìn cô ko chớp mắt. Cô cũng nhìn nó trân trân

- Anh Lâm, anh đâu rồi ?- Giọng 1 đứa con gái gọi vọng lại từ xa.

- Chết cha!- Thằng nhóc vội đứng dậy chạy về phía cô. Cô lui lại nhìn nó.

- Chị đừng nói em ở đây nha!- Nó núp sau tảng đá.

Một lúc sau, 1 cô bé với chiếc váy hồng xinh xắn xuất hiện: tóc buộc 2 đuôi, gương mặt tròn phúng phính, đôi mắt xanh mở to luôn miệng gọi “anh Lâm, anh Lâm”. Cô bé nhìn cô cười:

- Chị là ai thế? Chị thấy anh Lâm của em đâu ko?

Cô lắc đầu quay lại nhìn về phía tảng đá. Cô bé hí hửng chạy lại tùm lầy áo thằng nhóc:

- Bắt được anh rồi!

- Á, bà chị chơi ăn gian, em tha cho anh đi Lani!

- Hok, em muốn anh chơi với em, tuần sau em về Hà Lan rồi!

Thằng nhóc thở dài nhìn cô bé:

- Thôi được rồi, anh dẫn em đi chơi!

Đến lúc này 2 đứa nó mới quay sang nhìn cô

- Mà chị là ai thế ? Sao lại lang thang ở đây?- Lâm hỏi cô.

- Chị ấy đẹp thật anh Lâm nhỉ ?- bé Lani cười tít cả mắt.

- Đẹp đâu, chỉ có Lani đẹp thôi!

Nghe câu nói ấy cô bật cười thành tiếng...

- Này chị cười gì thế ?- Mặt Lâm đỏ bừng

- Ko...ko có gì...hihi...

Lani nhìn cô hỏi lại

- Chị là ai vậy?

- Chị là vợ anh Nhật Định!

Mặt Lâm hớn hở, hỏi cô dồn dập:

- Anh ấy về ă ? Lani, anh 2 về kìa!

- Ko...anh ấy ko về, chỉ có mình chị à!- Cô giải thích.

Hai đứa buồn hiu.

- Thế ă?

Cô bèn lảng sang chuyện khác để 2 đứa nhỏ vui. Nghe tụi nó gọi “anh 2” thì chắc là em của hần rồi.

- Hai đứa ăn kem ko, chị dẫn đi ăn kem nhé!

- Thật ko?

- Thật 100%!

- Yeah, đi ăn kem!- 2 đứa cùng nhảy lên, con nít đúng là dễ dụ thật...

6. Chương 6

Chap 6:[Cắm trẻ em dưới 18, hehe] chap này khá dài nhé!

Hắn vừa kí xong một cái hợp đồng lớn, hắn đã làm việc xuyên suốt 1 tuần qua.Hắn có gọi về nhà mấy lần nhưng lúc nào cô cũng đi vắng hoặc là đang ngủ.Chẳng lần nào hắn gặp được cô nhưng nghe bà Năm nói cô vẫn khoẻ thì hắn cũng yên tâm phần nào.Chuyện cty bây giờ đã giải quyết ổn thoả,hắn sẽ dành nhiều thời gian hơn để bù đắp tình cảm với cô, hắn muốn cô là người hạnh phúc nhất trên thế giới này...Hắn sẽ ko phạm sai lầm lần nữa để khiến cô phải buồn...Hắn muốn cô thật sự làm vợ của hắn, nhưng để làm được việc đó, hắn cần giải quyết Khả Vy cho ổn thoả.

Hắn dạo trung tâm mua sắm mua ít quà về cho cô vợ bé bỏng của mình.Hắn sẽ về trước 1 ngày để nói chuyện với Khả Vy.

Sân bay ko đông đúc lắm vì hôm nay là thứ sáu.Hắn đón xe đến thẳng khách sạn chỗ Khả Vy ở.

- Anh đang dưới khách sạn nè, em xuống gặp anh tí!

- [Vâng em xuống ngay!]

Khả Vy chạy như bay xuống gặp hắn, mặt hiện lên 1 chút riêng tư khó hiểu.

- Anh yêu!- Cô ôm cổ hắn, hôn vào chiếc cằm hắn.

- Em nghiêm túc chút đi,mọi người đang nhìn kia.

- Có sao đâu!Chúng ta là một cặp mà.

- Anh có chuyện muốn nói,tìm một chỗ yên tĩnh hơn đi!

Hắn đưa Khả Vy đến 1 quán cà phê yên tĩnh, hắn nhìn Khả Vy hơi lo lắng.

- Em cũng có chuyện muốn nói!

- Vậy em nói trước đi!

- Em...em có baby rồi!

Hắn như bị sét đánh, đứng hình 1 lúc lâu.Mắt vẫn ko rời khỏi khuôn mặt Khả Vy..Chuyện này sao có thể xảy ra chứ? Hắn chỉ làm việc đó có 1 lần với cô ta ở cty vào tuần rồi, khả năng có con rất thấp...Hắn bình tĩnh lại:

- Em đừng đùa nữa!Khả năng chúng ta có con rất thấp- Hắn lạnh lùng nói

- Anh nghĩ em đang đùa ?

- Ko phải sao? Ngày trước quen em chưa bao giờ anh dùng biện pháp tránh thai cả thể mà em có bầu. Bây giờ gặp lại, chỉ 1 lần mà em bảo mình có con,làm sao anh tin được, mà biết đó có phải là con anh ko?

- Anh...anh là thằng khốn nạn!- Cô giận dữ nói.

- Khốn nạn? Đúng vậy! Chưa bao giờ tôi nhận mình là chính nhân quân tử cả.Ngày trước là em

bỏ tôi đi, bây giờ tôi có 1 gia đình hạnh phúc em lại đến quyến rũ tôi.Em bảo em yêu tôi, tôi thật nghi ngờ là em yêu tôi hay ko cam tâm nhìn tôi bên cạnh người khác nên cố tình phá hoại- Hắn phẫn nộ nhìn cô.

Cô ko nói được lời nào chỉ chằm chằm nhìn hắn, sau đó đứng dậy nói:

- Anh tin ko thì tùy! Tôi nhất định sinh ra nó, đến lúc đó anh với vợ anh ra sao thì ra,là anh ép tôi đó!- Cô bỏ đi thật nhanh.

Hắn vẫn ngồi yên tại chỗ,hoang mang cực độ.Vậy là cô ta nói thật ?Ko thể nào! Phải bình tĩnh lại,phải điều tra rõ mọi chuyện đã.Nhưng nếu là sự thật thì hắn đã gây nên tội ko thể tha thứ.Cô sẽ ko tin hắn...và ko thể yêu hắn...

Hắn về nhà, trong lòng rối như tơ vò. Hắn chẳng biết nói với vợ hắn thế nào, chuyện này hiện tại ko thể để cô biết được.,hắn phải điều tra kĩ nếu ko hắn sẽ hối hận suốt đời!

- Anh về rồi đây!

Cô hôn hờ ra đón hắn:- Anh về rồi! Xem ai đến này- Cô cười tươi như hoa ngổ 2 đứa nhỏ đang núp sau cửa bếp

- Anh hai!- Lani và Lâm vui mừng reo lên

Hắn ngạc nhiên vô cùng:- Sao hai đứa lại ở đây?

- Chị hai dẫn tụi em qua!

Hắn nhìn vợ: - Em về nhà bên à?

- Vâng ! Từ lúc cưới đến giờ chưa về lần nào!

- Ừ!

- Anh sao thế?- Cô lo lắng nhìn hắn.

- Mới về nên mệt.

- Anh tắm rồi nghỉ đi, em đi nấu cơm!- Cô mỉm cười dịu dàng nhìn hắn.

Hắn nhìn cô ko nói nên lời,nếu cô biết được sự thật thì có còn dịu dàng với hắn nữa ko?Hắn lách lên phòng,cô nhìn theo lo lắng vô cùng.

- Chị đi nấu cơm. 2 đứa muốn ăn gì?

- Gì cũng được ạ!- Lâm vui vẻ đáp.

- Đợi chị một chút!- Cô vội vàng vào bếp nấu bữa tối.Sau 1 tiếng đồng hồ, trên bàn bày rất nhiều các món ngon.

- Thơm quá!- Lani reo lên – Em muốn ăn, anh Lâm, Lani thích món kia – Lani chỉ vào đĩa thức ăn nhiều màu sắc trước mắt, háo hức.Lâm cười rồi gấp thức ăn cho em.

- Ngon thật!- Lâm ăn thử tấm tắc khen ngon.

- Mấy đứa ăn nhiều vào nhé! Chị lên xem anh hai mấy nhóc thế nào rồi.

Cô đem 1 phần bữa tối lên cho hắn.Hắn đang ngủ say trên giường,đôi chân mày nhíu lại như phiền lòng một chuyện gì đó. 1 tuần qua cô đã suy nghĩ rất nhiều,tuy hắn ko yêu cô nhưng khi cô còn là vợ hắn,cô sẽ làm tốt nhiệm vụ của mình,cô sẽ vẫn yêu hắn như vậy mặc kệ có bao nhiêu người bên ngoài kia quen hắn...cô chỉ có thể làm thế vì tình yêu của mình..

Cô đặt thức ăn lên bàn rồi ngồi xuống giường nhìn hắn...Gương mặt này,làn da này,bờ môi này thật sự làm cô yêu quá đỗi.Cô biết rằng 1 ngày nào đó,cô sẽ phải rời xa hắn nhưng ko sao,bây giờ được bên hắn là cô hạnh phúc lắm rồi.

Cô nhìn hắn,ko kìm lòng được mà chạm vào cặp chân mày kia..Hắn bị sự đụng chạm của cô làm cho tỉnh giấc nhưng vẫn nhắm mắt giả bộ ngủ.Ngón tay cô đi dọc theo sống mũi xuống vuốt ve làn môi mềm mại, ấm ấm của hắn, trái tim cứ đập liên hồi ko sao kiểm soát được..Cô chậm chậm cúi xuống hôn lên đôi môi hắn...bắt đầu rất nhẹ nhàng...nhưng đột nhiên lưng cô bị cánh tay mạnh mẽ của hắn siết chặt lại..Cô giật mình định đẩy hắn ra nhưng ko sao làm được, chỉ biết nhìn hắn.

- Anh....

Lời nói của cô bị đôi môi hắn nuốt mất,nụ hôn bắt đầu rất nhẹ nhàng nhưng càng lúc càng nóng bỏng,hút hết mọi sức lực của cô làm cô mềm nhũng tựa sát trên người hắn...Một lúc lâu sau đó,khi cả hai ko còn thở được nữa,hắn mới buông cô ra.

Cả hai thở hắt hển giống như đã lâu lắm rồi ko được thở..Cô bắt đầu đỏ mặt,định vùng dậy thì hắn hét lên:

- Đừng nhúc nhích!- Hấn cắn răng,mặt nhăn nhó.Cô hoảng sợ, nhìn hấn nhăn nhó cứ tưởng hấn bị đau ở đầu nên cứ luống cuống cả lên,lúc lắc qua lại trên người hấn.

- Chết tiệt!- Hấn gằm lên trong một chốc đặt cô ngược lại giường.Đến lúc đó cô mới bắt đầu hiểu ra...nhưng hình như đã muộn.Cô nhìn vào mắt hấn,cặp mắt sáng rực nóng bỏng bởi dục vọng bị kìm nén, hơi thở bắt đầu dồn dập phả vào tai cô.

- Là em ép anh đó...anh chịu hết nổi rồi!- Hấn khàn khàn giọng nói bên tai cô.

Cô vẫn nằm yên bất động,tuy biết sớm muộn gì cũng có ngày này nhưng cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lí.Chuyện này quá bất ngờ nên cô chẳng biết phản ứng ra sao.

Ánh mắt hấn nhìn cô nóng rực sớm đã bị lu mờ vì khát vọng mún cô trở thành người của hấn. Hấn cuối xuống hôn cô,nụ hôn dịu dàng nhưng nóng bỏng,như thiêu như đốt hết mọi suy nghĩ của cô, làm cô chỉ biết cảm nhận những cảm xúc mới lạ đang lan toả trong cơ thể

mình.Nụ hôn của hấn bắt đầu di chuyển sang tai, cằm, cổ cô..rồi xuống nữa...

Tay hấn cũng ko yên phận mà chui vào áo cô, vuốt ve cơ thể mềm mại của cô...Hấn dùng răng mở nút áo cô ra...Cô bắt đầu thở dồn dập,ko nhịn được than thở:

- Anh...có thể dừng lại ko? Em sợ...- Cô bật khóc.

Hấn ngẩn đầu nhìn cô bất giác đau lòng.Dù gì cũng là lần đầu của cô,hấn ko thể khinh suất như vậy, với lại chuyện của Khả Vy chưa biết thật giả...bây giờ mà làm thế này chỉ khiến cô đau khổ.Hấn thở dài,dừng mọi động tác lại.Hấn nhẹ nhàng hôn lên mí mắt cô, nói dịu dàng:

- Xin lỗi! Anh ko cố ý...em đừng khóc nữa,anh ko làm gì em đâu...

Mặc dù chuyện đó đối với hấn lúc này còn khó hơn là chết nhưng hấn phải nhận.Vì hấn muốn tôn trọng quyết định của cô..cô vợ hấn còn bé lắm...Hấn ôm cô vào lòng,nhẹ nhàng vỗ lưng cô cũng như ổn định lại hơi thở của mình.

- Anh đói rồi!

Cô nghe thế ngồi dậy:

- Đây, anh ăn đi!- Cô bưng khay thức ăn để trước mặt hấn.Hấn nhìn thấy ngạc nhiên vô cùng.Mới có 1 tuần mà cô đã nấu ăn giỏi như vậy.

- Em nấu hết sao?

Cô gật đầu :- Anh ăn đi!

Hấn lắc đầu nguây nguậy.

- Sao thế? Ko giống lần trước đâu!

- Em dứt anh mới ăn – Hấn làm nũng với cô.Cô cười thành tiếng nhưng vẫn đáp ứng theo yêu cầu của hấn.

- A...ùm!- Hấn phụ hoạ theo- Ngon thật!

Hấn hi vọng thời gian này sẽ ko bao giờ chấm dứt.Người ta nói “hạnh phúc thường ngắn ngủi” nhưng hấn nhất quyết phải bảo vệ hạnh phúc của mình..vì hấn yêu cô mất rồi!

(to be continue)

7. Chương 7

Chap 7:

Thấm thoát đó mà 1 tháng đã trôi qua,hấn ko nhận được bất cứ liên lạc nào của Khả Vy,cũng chính vì thế mà hấn càng lo sợ hơn. Nếu cô ta vì tiền sẽ ko buông tha hấn dễ như vậy đâu, cô ta làm vậy càng khẳng

định có thể cô ta đang mang trong mình giọt máu của hắn.Hắn chống tay lên trán,vô cùng mệt mỏi...Hắn dạo này với vợ hắn rất hoà thuận nên hắn ko muốn có bất kì chuyện gì xảy ra nữa.

Điện thoại của hắn reo lên

- Alô...

- [Là ta đây Nhật Định!Con có thể gặp ta chút ko? Ta có chuyện cần nói với con.]

Hắn suy nghĩ trong chốc lát rồi cũng trả lời: - Được!

Tại một quán cà phê vô cùng sang trọng và yên tĩnh, 1 người phụ nữ đang nhâm nhi 1 tách hồng trà, vẻ mặt vô cùng căng thẳng.

Hắn đến chỗ hẹn, ngồi xuống chiếc ghế đối diện với người phụ nữ, chẳng chào hỏi gì.

- Lâu quá ko gặp,con vẫn khoẻ chứ?- Bà hỏi hắn

- Vẫn tốt! Có chuyện gì thì bà cứ nói!

Bà thở dài nhìn hắn rồi rút trong túi ra một phong bì đưa cho hắn.

- Có người đã gửi cái này cho cha con,cũng may ta đã đem đi trước khi ông ấy thấy.

Hắn nheo mắt nhìn cái phong bì rồi mở ra xem.Mặt hắn chuyển từ trắng sang xanh rồi tím.Ả đàn bà kia thật là nham hiểm! Dám đem chuyện này làm rùm beng bên nhà cha hắn.

Bên trong phong bì là những tấm ảnh nhạy cảm của hắn và ả ta.Đúng là 1 kẻ nham hiểm độc ác.Hắn giận tím mặt,nếu mà cô ta đứng trước mặt hắn,hắn đã bóp chết cô ta rồi.

- Còn ai biết chuyện này ko?- Hắn hỏi

- Hiện chỉ có ta biết,chỉ sợ vợ con sớm muộn gì cũng biết, cô ta sẽ ko dừng lại nếu chưa đạt được mục đích-Bà thở dài,khuôn mặt lộ vẻ lo lắng.

- Chuyện này bà ko cần lo lắng, tôi sẽ tự giải quyết!

Bà nhìn hắn : - Con vẫn còn hận ta sao?

- Nếu ko còn chuyện gì thì tôi đi trước, tạm biệt!

Trong phòng làm việc:

- Là cô ko nể tình xưa đừng trách tôi độc ác – Ánh mắt hắn nhìn lên vẻ căm phẫn cùng cực.

Hắn gọi điện thoại – Tiểu Lý, cậu điều tra nơi ở của Chu Khả Vy cho tôi.Càng sớm càng tốt!

- [Vâng ạ]

Hắn vừa cúp máy thì điện thoại hắn reo lên:

- [Chồng à, sao anh chưa về nữa thế? Bộ công việc nhiều lắm a' ?]

Hắn nhìn đồng hồ, đã trễ như vậy rồi sao, hèn chi vợ hắn lo cho hắn.

- Anh về ngay!

Hắn cúp máy, lấy hồ sơ rồi nhanh chóng về nhà.

Cô đang đứng trước cửa đợi hắn,thấy hắn về thì hớn hờ.

- Anh đã về!

Hắn mỉm cười ôm cô vào lòng,hôn lên môi cô 1 cái rồi nói :- Anh về rồi!

Cô kéo hắn vào bàn,múc cho hắn 1 chén canh gà,bắt hắn phải uống hết.Hắn ngoan ngoãn làm theo,uống xong hắn kéo cô ngồi luôn trên đùi hắn.

- Ngta thấy bây giờ! – Cô ngại ngừng đẩy hấn ra.

- Họ ko dám nói gì đâu, còn mừng cho chúng ta nữa chứ!- Hấn bắt đầu hôn cô,hôn đến lúc cô muốn xỉu mới chịu buông tha.

- Anh cứ ăn hiếp em hoài! Oa oa oa...

Hấn càng cười to hơn,nhìn đáng vẻ bị ức hiếp của cô mới đáng yêu làm sao.

- Ngoan anh thương! Mai chúng ta đi chơi nhé!

Hai mắt cô sáng rõ:- Thật ko ?

- Thật!

- Thế chúng ta đi đâu?

Hấn cười bí hiểm: - Mai rồi biết!

Cô chu chu cái mỡ nũng nịu,hấn chịu không nổi lại hun cô thêm phát nữa mới chịu buông tha.

Nơi mà hấn đưa cô đi chính là ... “sở thú”

- Sao? Chỗ này được ko?- Hấn nửa cười nửa ko nhìn cô hỏi.

Cô liếc hấn bằng nửa con mắt :

- Em có phải con nít đâu mà đưa đi sở thú!!!

- Thế à? Anh lại thấy em giống như con nít vậy á, còn giống 1 thứ.- Hấn sờ cằm về suy tư.

- Thứ gì?- Cô nhăn nhó dè chừng liếc hấn.

- Một hồi rồi anh nói!

Hấn dẫn cô đi dạo hết chỗ này đến chỗ kia trong sở thú,chụp rất nhiều hình.

- Đây, anh biết ngay mà! Em giống thứ đó! – Hấn chỉ vào cái chuồng khỉ phía sau cô,cười ha hả.

- Trần Nhật Đình, anh muốn chết đúng ko?- Cô hét lên đuổi theo hấn chạy khắp sở thú,mọi người nhìn theo ai cũng nhớn miệng cười.

Một lúc sau:

- Sao ko đuổi theo nữa?- Hấn đứng trước mặt cô cười đắc ý.

Cô nhìn hấn oà khóc

- Lại ăn hiếp ngta,anh đúng là độc ác mà.

Hấn xoa đầu cô rồi mỉm cười.

- Nín đi mà,vậy mà ko chịu con nít nữa,hở tí là khóc đấy thôi!

- Oa oa oa....

- Thôi mà,anh xin lỗi! Nín đi,anh cố chịu ko?Leo lên đây nè!

Hấn ngồi xuống trước mặt cô,đưa lưng cho cô leo lên.

- Đi nào, như thế mới ngoan chứ? Cô vợ bé bỏng của anh là nhất!

Cô nghe anh nói thế thì bật cười.Cô nào hay biết rằng tình cảm tốt đẹp đó đang có người ngấm ngấm phá hoại.Liệu hạnh phúc này sẽ tồn tại được bao lâu ?

(to be continue)

8. Chương 8

Chap 8:

[Trẻ em che mắt lại!]

Hôm nay là sinh nhật 19 tuổi của cô,cô muốn mình sẽ có 1 đêm sinh nhật đáng nhớ bên anh.Từ sáng sớm cô đã tất bật chuẩn bị mọi thứ,đây là sinh nhật đầu tiên cô tổ chức và có người dự cùng cô,và đó ko ai khác ngoài chồng cô.

- Hôm nay anh về sớm nhé!

- Sao thế?

Cô giận dỗi nhìn hấn,làm hấn bật cười:

- Anh biết rồi! Hôm nay sẽ cho em một bất ngờ.

Hấn hôn lên trán cô rồi lái xe đi làm.

Ngay lúc hấn vừa đi,có một người đem một phong thư tới nhà hấn nhờ cô kí nhận.Cô nghĩ là hồ sơ của hấn nên để trên bàn mà chẳng buồn mở ra xem, chỉ háo hức chuẩn bị cho bữa tối

đáng nhớ này...

Công ty- phòng tổng giám đốc:

- Tiểu Lý, chuyện tôi nhờ cậu làm tới đâu rồi?

Tiểu Lý đưa cho hấn một xấp hình và 1 tờ giấy có ghi địa chỉ nơi Khả Vy đang ở.

- Làm tốt lắm! – Hấn nở nụ cười tàn nhẫn khi nhìn vào mấy tấm ảnh và 1 giấy xét nghiệm của bệnh viện. “ Cô muốn đấu với tôi thì phải lường trước hậu quả có ngày sự thật phơi bày chứ?”

Sau khi xử lí xong công việc,hấn vội vã về nhà để mừng sinh nhật của vợ yêu.Hấn về đến nhà,căn nhà chìm trong một ánh sáng nhàn nhạt mờ ảo với tiếng nhạc du dương phát ra từ đầu đĩa...Vợ hấn mặc một chiếc đầm màu lam mềm mại,mái tóc buông dài nửa che nửa hở làm hấn nhìn đến ngẩn ngơ.

- Anh đã về!

Hấn như si ngốc nhìn cô,ko dám chớp mắt.Cô đứng trước mặt hấn,nhẹ nhàng kéo hấn vào bàn với những món ăn thật ngon do chính tay cô làm.Dưới ánh đèn cây mờ ảo,gương mặt cô cứ tựa như thiên thần làm anh đắm say ngắm nhìn...

- Hôm nay em đẹp lắm!

Cô mỉm cười nâng ly rượu lên.Vị rượu cay nồng càng khiến người ta như mê hoặc trong thế giới mộng ảo trước mặt...Họ cùng nhau ăn,cùng ngắm nhìn nhau say đắm..Đột nhiên hấn bước lại chỗ cô,đưa bàn tay thon dài ra:

- Anh có thể cùng em nhảy một bản ko?

Cô vui vẻ đứng lên,hấn kéo cô ôm vào lòng,đúng đưa theo tiếng nhạc.Được 1 lúc hấn dừng lại,lấy trong túi ra một chiếc hộp tặng cô.Đó là một sợi dây chuyền được thiết kế tinh xảo,cô cảm động nhìn hấn,khoé mắt cay cay.

- Anh đeo cho em nhé!

Hấn cầm sợi dây chuyền đeo lên chiếc cổ thanh tú của cô,ko cầm lòng được hôn lên đó một cái.Cô quay lại nhìn hấn,ánh mắt ngập tràn yêu thương.Cô nhón chân,nhẹ nhàng hôn lên môi hấn 1 nụ hôn ngọt ngào,hấn cũng đáp lại,chậm rãi mà ngẫu nhiên đôi môi mềm mại của cô,càng lúc càng say dù ko phải do rượu.

Hắn buông cô ra,nhìn say đắm vào gương mặt cô,giọng khàn đi:

- Anh...muốn em!

Cô chẳng nói gì,chỉ mỉm cười rồi trốn vào ngực hắn.Hắn cười khúc khích rồi bế cô lên,chậm rãi đi về phòng..

Trong ánh đèn ngủ dịu ngọt,hắn đặt cô lên chiếc giường lớn,nhìn chăm chú vào từng cử động của cô,như sợ cô biến mất..

- Uống chút rượu nữa nhé!- Hắn đi lại chiếc tủ kính đựng rượu trong phòng,rót ra 1 thứ màu vàng nhạt.Hắn đưa cho cô,cô uống 1 chút đã ngà ngà say..Cái vị đắng chát của rượu làm cô bay bay,cô biết lúc này ko còn tỉnh táo nữa nhưng vẫn có chút sợ sệt,đôi tay bé nhỏ bắt giắc run rẩy...

Hắn thấp giọng thì thào bên tai cô:

- Đừng sợ! Anh hứa sẽ yêu thương em....

Hắn nắm chặt bàn tay cô như muốn xoa đi sự lo lắng, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, khuôn mặt cô, môi cô....

Chiếc áo cô mặc ko biết lúc nào đã nằm chồng chơ dưới đất,những thứ khác cũng nối tiếp theo sau..Bàn tay hắn như có lửa,chạm vào đâu sẽ khiến nơi ấy nóng lên...bất giác cô rên rỉ,chìm đắm trong cái loại cảm xúc ngọt ngào mới lạ này...

- Bảo Linh...anh yêu em!- Hắn thì thào bên tai cô,hơi nóng phả vào tai làm cô rùng mình.

Cô không nghe lầm, hắn nói hắn yêu cô.Cô vui đến rơi luôn nước mắt,ôm siết hắn thật chặt.

- Nhật Định, em cũng yêu anh!

Hắn kinh ngạc nhìn cô rồi lại nhẹ nhàng hôn lên môi cô.Chưa bao giờ hắn thấy hạnh phúc như

lúc này,hắn chỉ muốn ôm cô mãi như vậy...Nhưng “tình yêu” của hắn ko cho phép,hắn đợi quá lâu để khiến cô thành vợ hắn.Hắn lại nhìn cô,ánh mắt rực lửa...

Hắn thở dài nhìn cô:

- Chịu đau chút nhé...

Cô gật đầu. Hắn khá lo lắng nhìn cô,tự nhiên hắn thấy nản.Hắn ko nỡ làm cô đau...

- Hay là...chúng ta thôi đi!- Hắn e dè nói.

Cô khó hiểu nhìn hắn: - Sao thế?

Hắn lại thở dài,định đứng lên thì bị cô kéo lại :

- Không sao mà!

Hắn lại hôn cô..hôn thật sâu thật dài...

9. Chương 9

Chap 9:

Mặt trời le lói qua cửa sổ,trong căn phòng có 2 người vẫn đang say ngủ. Ánh nắng chiếu vào mắt hắn làm hắn tỉnh giấc.Nhớ lại chuyện hôm qua,hắn mỉm cười ngọt ngào.

Cô vợ hắn vẫn rúc trong lòng hắn ngủ ngon lành,hôm qua bị hắn hành mún chết rồi,còn sức đầu mà dậy sớm. Hắn ngắm nhìn vợ hắn ngủ,nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mại của cô. Hắn nhìn đồng hồ,hôm nay hắn có việc phải giải quyết cho xong,nếu ko hắn sẽ ngủ cùng cô tới trưa.

Hắn nhẹ nhàng xuống giường tránh làm cô thức giấc...Hắn phải giải quyết triệt để chuyện của Khả Vy để vợ hắn có cuộc sống hạnh phúc.Hắn hôn nhẹ lên trán cô rồi rời khỏi phòng.

Rầm!

Cánh cửa phòng bị phá mở ra, Khả Vy sững sốt nhìn người đàn ông trước mặt mình.

- Cô giỏi lắm! Dám gọi hình tới nhà của cha tôi, tôi quá xem thường cô rồi đúng ko?

- Em ... em...

- Cô đừng tưởng những tấm hình đó có thể ép buộc tôi. Cô cũng quá xem thường tôi rồi. Cô tưởng tôi ko biết cô ăn nằm với ai à ? Người ta ăn ốc bắt tôi đổ vỏ sao...Haha, cô quá ngây thơ rồi! Dẫn hần ta vào đây!

2 Người đàn ông mặc áo đen giải 1 người đàn ông khác vào.

- Nhận ra hần ta ko? Người tình của cô đó!

- Anh..mau thả anh ấy ra!- Cô ta hét lên.

- Lo sao ? Cô có gan đấu với tôi thì phải biết sẽ có hậu quả như thế nào chứ?- Hần lạnh lùng nhìn cô ta.

- ko phải con anh, là con tôi..là con tôi.

- Lần này tha cho cô đó, nếu có lần sau, ko chỉ công ty của hần ta mà cả nhà cô cũng sẽ gặp hoạ. Đừng trách tôi độc ác, là cô ép tôi đó! – Hần quay người bỏ đi thì nghe thấy tiếng cười man rợ của cô ta.

- Anh về mà giữ vợ anh ấy! Ko chừng bây giờ cô ta tắt thở vì sự phản bội của anh rồi..ha ha ha

Thân thể hần run lấy bầy : “ Bảo Linh! Vợ bé bỏng của anh, anh ko thể mất em được...”

Hần hét lên : - Bảo Linh! – Rồi chạy như bay về nhà.

Cô vừa thức dậy đã ko thấy hần đâu. Nhớ tới cảnh hôm qua, bất giác cô đỏ mặt. Chắc giờ này hần đã đi làm rồi, cô bước xuống giường thay quần áo rồi xuống nhà bếp, pha 1 tách cà phê. Ko hiểu sao hôm nay cô thấy trời thật ảm đạm, cô đến bên bàn, chợt thấy cái phong thư màu vàng hôm qua, trên đó đề tên cô. Cô bóc ra xem, những thứ trong đó khiến trái tim cô như ngừng đập. Cô nhìn chăm chăm vào những bức ảnh, khóc ko ra nước mắt. Là hần và 1 người phụ nữ khác đang ôm ấp nhau, còn có cả giấy khám thai nữa.

Thì ra hần sắp được làm cha rồi, cô ko biết nên vui hay nên buồn đây. Hần là con trưởng trong nhà, tất nhiên muốn có người nối dõi, nhưng cũng đâu cần phải sớm như thế. Mới cưới cô được vài tuần đã để người phụ nữ khác mang thai...

Ông trời quả là trêu người mà, cô phải rời xa hần nhưng cũng đâu cần bắt cô đi sớm thế? Cô mới nhận thức được hạnh phúc ngày hôm qua thôi mà..nhưng bây giờ ở lại thì còn có ý nghĩa gì nữa...

Ánh mắt cô vô hồn, nhìn chăm chăm vào chúng, cô cũng muốn được làm mẹ, làm mẹ những đứa con của hần, nhưng có lẽ ông trời ko cho cô toại nguyện. Cô lau nước mắt, gom những thứ đó bỏ vào chiếc phong bì rồi đem bỏ vào sọt rác. Cô thần thờ bước lên phòng, trái tim cô đã vỡ mất rồi...

Hần về đến nhà, ko thấy cô đâu nên cực kì hoảng sợ. Hần chạy vội lên phòng thấy cô đang cuộn tròn trong chăn thì thở phào nhẹ nhõm. Chắc cô vẫn chưa biết chuyện gì! Hần ngồi bên cạnh cô thật lâu, chỉ muốn nhìn cô mãi như thế. Chỉ khi nào có cô ở trong tầm mắt hần, hần mới ko thấy hoảng sợ...

Ngày hôm đó trôi qua như mọi ngày, hần ko nhận ra được nhiều thay đổi trong ánh mắt cô. Cô cười rất tươi, cô sẽ ở bên hần đến hết ngày hôm nay...Vì cô yêu hần!

Nhìn hần ngủ thật say bên cạnh, lòng cô bỗng đau xót. Cô đã ước mơ mỗi ngày chỉ cần nhìn thấy hần thì cô đã mãn nguyện rồi...Nhưng thời gian sau này, có lẽ cô phải chấp nhận số phận, ko có hần bên cạnh..Hần ko thuộc về cô.

Cô hôn nhẹ lên đôi môi hần, 1 giọt nước mắt bất giác rơi ra: “ Em phải đi rồi, anh phải hạnh phúc nhé! Em sẽ cầu chúc cho anh. Tạm biệt tình yêu của em!”

Cô để lại cho hần 1 tờ đơn ly hôn có sẵn chữ kí, khi nào cần thiết hần có thể tìm đến luật sư để ra toà giải quyết với tất cả uỷ quyền của cô...

Lần này ko biết bao giờ gặp lại, cô ko mong mình sẽ tìm được hạnh phúc mới. chỉ mong hần mãi bình an...

10. Chương 10

Chap 10:

Đêm qua ko hiểu sao hấn ngủ mê mệt chẳng biết trăng sao gì...Hấn mò qua bên cạnh,giường nệm lạnh ngắt. Hấn hoảng sợ bật dậy đi tìm cô,chẳng thấy cô ở đâu cả mà cũng chẳng ai biết cô ở đâu. Hấn điên cuồng chạy ra sân bay,xung quanh là hàng trăm người tắt bật...nhưng tìm mãi mà chẳng thấy bóng cô đâu.

Hấn kêu gào giữa sân bay đông đúc,cứ điên cuồng mà gào thét..ai cũng nghe thấy,chỉ riêng cô ko nghe...Bất lực,chẳng lẽ muộn rồi sao?

- “ Khả Vy, cô giỏi lắm! Bây giờ thì tôi chẳng sợ gì cô đâu..”

Đôi mắt hấn hằn lên niềm đau khổ cùng cực. Hấn giận dữ chưa từng có, hấn sẽ bắt cô ta sẽ trả giá bởi những hành động điên rồ của mình.

Những ngày tháng sau đó là những tháng ngày mệt mỏi cùng đau khổ,hấn như trở thành một con người khác sau khi làm cho cái người tên “Khả Vy” kia phải sống trong cảnh cùng cực của xã hội. Hấn trở thành 1 kẻ điên cuồng trong công việc,chỉ có làm việc hấn mới thôi đau khổ và tự dằn vặt mình,hấn nhớ cô lắm,muốn nhìn thấy cô lắm nhưng chẳng ai biết cô ở phương trời nào...Hấn sẽ đợi,có chết cũng đợi cô về và giải thích rõ mọi chuyện,nói với cô câu “anh yêu em” 100 lần,1000 lần nữa....

4 năm sau:

- Giám đốc, đây là tài liệu liên quan đến công ty bên Mĩ mà chúng ta sắp hợp tác.

- Được rồi,cậu để đó đi! Mua sẵn vé máy bay,ngày mai chúng ta sang New York đàm phán với bọn họ!

- Vâng!

Hấn ngồi ngã ra ghế,4 năm qua là 1 khoảng thời gian dài đằng đẳng.Hấn làm việc từ sáng đến tối,có lúc còn ngất xỉu vì quên ăn...Thế mà chưa bao giờ trong suy nghĩ của hấn mất đi hình bóng cô.Cô giống như là bốc hơi khỏi thế giới này vậy,tìm khắp nơi cũng ko có chút tin tức gì.Hấn thật sự mệt mỏi...

- Riz,cho bàn số 5 1 phần sa lát trộn,số 3 2 café sữa.

- Vâng!

Tại 1 cửa hàng ăn uống nhỏ ở New York,công việc tắt bật cả lên.Dù mệt nhưng cô vẫn rất vui. 4 năm trôi qua,mọi đau khổ đã phai nhạt...chỉ duy nhất tình yêu của cô đối với hấn vẫn ko thay đổi được. Cô vẫn yêu hấn,vẫn nghĩ về hấn hàng đêm,chỉ nghĩ về hấn thôi thì cô đã thấy ấm áp lắm rồi. Ko biết bây giờ hấn sống ra sao? Có hạnh phúc như cô đã nghĩ ko?

Riêng cô thì...

- Oh, Bin đi học về rồi hả?- Sara cười híp mắt khi thấy 1 thằng nhóc từ cửa bước vào. Bên cạnh thằng nhóc là 1 anh chàng cao to,tóc vàng mắt xanh.

- Con chào mẹ Sara!

- Ừ ngoan lắm! Ăn gì ko mẹ lấy cho? Ryan! Cậu muốn ăn gì?

- Oh no!Tôi ko đói,tôi đến đón Riz đi xem phim!

- Vẫn chưa bỏ cuộc à? Đúng là kiên trì gớm nhỉ!

- Sara,chị đừng chọc anh ấy nữa,tại hôm trước em hứa dẫn Bin đi xem phim nên mới nhờ anh ấy chở đi thôi.

- Mom..- Thằng nhóc chạy về phía cô.

- Ngoan, hôm nay có nghe lời cô giáo ko?

- Có ạ!- Cô hôn lên má thằng nhóc,mỉm cười.

4 năm trước,sau khi đến Mỹ cô phát hiện ra mình có con với hắn. Đối với 1 đứa trẻ luôn sống thiếu tình thương như cô thì đó là 1 tin tức bất ngờ.Một bà mẹ quá trẻ chỉ mới 19 tuổi như cô thì hoàn toàn ko biết phải làm sao. Nhưng có lẽ ông trời thương cô,cho cô gặp 1 bà chủ tốt bụng như Sara, cô ấy đã bảo hộ 2 mẹ con cô cho đến tận bây giờ.Thật tình cô ko biết lấy gì đền đáp tình cảm ấy...

Cô có thể sống vui vẻ hoàn toàn là nhờ vào Bin của cô,thằng nhóc giống hần y đúc nên dù ko có hần,cô vẫn thấy hạnh phúc lắm rồi.

- Chúng ta đi nào Bin! Cho em nghỉ sớm nhé!

- Ủ,đi vui vẻ!- Sara mỉm cười.

Rạp chiếu phim:

- Sao anh ko nói cho chị ấy biết? Hai người đã là hàng xóm từ trước khi em đến cơ mà!

- Trong lòng cô ấy có 1 bóng ma,anh sợ cô ấy mặc cảm mình đã từng hại chết người cô ấy yêu nên anh ko dám nói.

-Haiz...chưa thấy ai ngốc như anh,lấy bé Bin của em làm lí do để được gần chị ấy,có thiệt quá ko?

- Em ko cho hay sao? Dù gì Bin cũng là con nuôi của anh mà.

Cô lắc đầu bó tay với suy nghĩ của anh.

Suốt những năm qua,nhờ 2 người bạn thân này mà cô có thể vượt qua khó khăn.

- Chúng ta đi siêu thị chút đi! Em cần mua ít sữa cho bé Bin.

- Ủ!

Sau khi rời khỏi rạp chiếu phim,cả 3 người đến siêu thị mua sắm.

- Bin ở đây với ba Ryan nhé, mẹ đi mua sữa rồi ra liền.

- Vâng ạ!

Cô vừa rời khỏi, 2 cha con bọn họ kiếm 1 chiếc ghế đá bên ngoài ngồi đợi mà ko biết rằng sẽ có 1 người đặc biệt xuất hiện.

1 chiếc Camry dừng lại bên kia đường,1 người đàn ông bước xuống:

- Chờ tôi ở đây nhé!

- Vâng!

Hắn vừa đáp máy bay xuống New York,hắn đi gấp gấp nên chẳng đem theo nhiều đồ nên phải vào siêu thị mua 1 ít vật dụng và quần áo.Hắn đi ngang qua 2 người bọn họ. Bé Bin nhìn hắn chăm chú.

- Baba..

- Sao thế con?- Ryan tưởng Bin kêu mình nên lên tiếng.

Bin chỉ tay vào người đàn ông vừa đi qua bọn họ,miệng cứ gọi baba. Ryan nhìn theo bóng người đàn ông đó nghi hoặc:

- Baba của con à?

Bin ra sức gật đầu.

- Đi nào! Chúng ta đi tìm mẹ con! – Anh bế Bin đi vào siêu thị,tìm cô.

Cô vừa tính tiền xong liền thấy bọn họ nên chạy lại:

- Xong rồi! Chúng ta về thôi.

- Riz à. Bin vừa trông thấy ba nó

Cô nheo mắt nhìn con: - Ba nào ?

- Anh ko biết!

- Baba.. – Bin gấp rút nói.

Hắn đang ở đây sao ? Chẳng biết hắn trông như thế nào, chắc ko khác lắm nên Bin mới nhận ra..Cô từng cho Bin xem hình của hắn..

- Đi nào, chúng ta về thôi!

- Em ko muốn gặp anh ta à?

Cô im lặng ko nói gì, chỉ bế Bin rồi đi ra. Vừa lúc đó hắn cũng mua đồ xong ,vội vàng ra xe... nhưng chợt khựng lại. Trước mặt hắn là 1 gia đình 3 người, người phụ nữ trong đó là người mà hắn “ngày nhớ đêm mong”, cô đang ở trước mặt hắn. Hắn rất muốn chạy lại nhưng ko hiểu sao chân hắn ko nhấc nổi, bên cạnh cô là 1 người đàn ông đẹp trai, lịch lãm, trên tay ẵm 1 đứa bé.

Hắn chợt bật cười, nước mắt cũng theo đó rơi ra . 4 năm qua thì ra chỉ là mình hắn ngốc nghếch nhớ đến cô, cô đã có 1 gia đình hạnh phúc thì làm sao hắn dám phá vỡ hạnh phúc đó. Hắn ko thể mang đến hạnh phúc cho cô, giờ cô đã ko còn thuộc về hắn nữa....Hắn cứ đứng đó cho đến khi cô rời khỏi...cô đã xa hắn thật rồi...

11. Chương 11 - End

Chap 11:

Tuy nói rằng không quan tâm đến cô nữa nhưng hắn vẫn tìm đến cửa hàng cô làm, đứng từ xa nhìn cô bận rộn... Sau hôm nay, hắn sẽ rời xa cô mãi mãi. Hi vọng cô sẽ sống hạnh phúc...

Hắn quay người bước đi, sau khi kí hợp đồng hắn sẽ trở về nhà. Đơn li hôn ấy đã đến lúc phải kí rồi.

Công ty ở new york.

Ryan đang chuẩn bị mọi thứ để hợp tác với tập đoàn ONE.B phía Việt Nam. Điều kiện bên ấy rất tốt nên bản hợp đồng này nhất định phải kí. Nhưng điều làm anh bất ngờ nhất là người anh đang muốn hợp tác là ba ruột của bé Bin.

- Xin chào! – Hắn chào người đàn ông trước mặt.

- Chào... chào anh! – Ryan ngạc nhiên đến thất thần.

- Chúng ta bàn công việc được chứ? – Hắn nhìn vẻ mặt của Ryan thất mắc.

- Được... được.

Khi mọi chuyện đã bàn bạc hoàn tất, hắn chào mọi người rồi vội vã rời đi.

- Giám đốc Trần! – Ryan gọi theo.

Hắn quay lại:

- Có chuyện gì sao , giám đốc Ryan?

Ryan suy nghĩ trong tích tắc rồi nói:

- À, chỉ là chuyện cá nhân! Giám đốc Trần có thể bỏ chút thời gian để trò chuyện không?

Hắn nhìn đồng hồ, khoảng 3 tiếng nữa máy bay sẽ cất cánh nên hắn cũng gật đầu.

Cả hai đến 1 quán cà phê mát mẻ gần công ty Ryan:

- Có chuyện gì giám đốc Ryan cứ nói!

Ryan lấy trong ví ra một tấm hình đưa cho hấn:

- Anh biết người phụ nữ trong ảnh này không?

Hấn nhìn tấm ảnh, vẻ mặt chuyển biến từ ngạc nhiên sang yêu thương, đau khổ rồi bất lực. Hấn dỗi lòng, lắc đầu.

Ryan mỉm cười nhìn người đàn ông trước mặt. Có lẽ mấy hôm trước anh ta đã trông thấy anh cùng Riz ở trước siêu thị...

- Vậy mà đứa bé trong hình lại nhận ra anh đấy!

Hấn ngạc nhiên nhìn Ryan:

- Sao lại thế? Cậu bé sao lại biết tôi được?

Ryan cười cười nhìn hấn làm hấn bối rối:

- Thằng nhóc xem hình anh nên biết!

- Hình tôi? Tại sao lại xem hình tôi? Nó không phải con anh à?

- Tôi chưa có vợ lấy đâu ra con!

- Chẳng phải cô ấy là vợ anh sao?

- Không, người tôi muốn lấy làm vợ là bà chủ cửa hàng cô ấy đang làm...

Hấn mở to mắt nhìn Ryan:

- Vậy đứa nhỏ...

- Là con anh đó!

Hấn bất động tại chỗ nhìn chằm chằm Ryan: Bảo Linh có con với hấn? Cô vẫn chưa lấy chồng? Cô vẫn đang đợi hấn đúng không?. Hấn xúc động đến run rẩy...

- Đi tìm cô ấy đi! Cô ấy chờ anh lâu lắm rồi đó...

- Cảm ơn! Hấn điên cuồng nắm tay Ryan mà bắt, rồi vội vã chạy đi.

Cô vừa đi rước con về, thấy hấn đứng trước cửa hàng thì quay đầu định bỏ đi, nhưng cánh tay mạnh mẽ ấy đã ôm cô vào lòng...

- Bảo Linh...

Trái tim cô đập liên hồi. Tại sao hấn lại biết cô ở đây? Tại sao ông trời không cho trái tim cô yên bình vậy?

- Bảo Linh về với anh đi! Em đừng trốn anh nữa được không...anh

nhớ em lắm...- Một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống cổ cô.

“ Anh đang khóc ư? Một người lạnh lùng chưa bao giờ khóc như anh lại đang khóc vì cô sao? Từ bao giờ mà anh trở nên yếu đuối như vậy?”

Cô quay lại nhìn gương mặt hấn, hấn gầy hơn trước rất nhiều. Tại sao vợ hấn lại để hấn tàn tạ như thế này? Còn đâu người đàn ông phong độ cô đã yêu! Đôi mắt hấn đỏ hoe, hấn vội lau nước mắt nhưng chẳng hiểu sao chúng cứ rơi ra không dừng được.

Nhìn thấy hấn như vậy cô vừa thương vừa buồn cười:

- Tại sao còn tìm em làm gì? Chẳng phải bây giờ anh đang sống hạnh phúc bên vợ và con anh sao?

Hấn nghi hoặc nhìn cô:

- Vợ và con? Em đang nói gì thế? Chẳng phải em và con đang đứng trước mặt anh sao?

Cô neho mắt nhìn hấn giận dữ. Đến lúc này mà hấn còn muốn giấu cô sao?

- Chẳng phải cái cô Khả Vy gì đó có con với anh sao? Bây giờ anh còn hỏi em như thế à?

Lúc này hấn thật sự muốn bóp chết cô. Chỉ vì hiểu lầm mà cô bỏ hấn đi 4 năm. Cướp đi hạnh phúc của hấn trong 4 năm đó mà chưa nghe giải thích đã kết tội cho hấn.

Cô nhìn hấn im lặng bỗng cảm thấy sợ...Hấn thấy Ryan đang đi tới liền nói:

- Ryan, phiền anh trông chừng thằng bé giúp tôi. Tôi có chuyện cần giải quyết với cô này! – Hấn liếc cô 1 cái.

- OK!

Hấn lôi cô vào một chiếc xe, chở một mạch về khách sạn. Kéo cô lên sân thượng mặc cho cô la hét. Đến nơi hấn buông cô ra, thở phì phì vì giận.

- Sao anh lại như thế? – Cô nhăn nhó nhìn hấn.

- Em còn hỏi anh tại sao à? Tại em vô tâm, vô tình hại anh khổ sở. Sống không ra con người, suốt ngày chỉ biết làm việc điên cuồng, nếu không phải vì em, anh cũng sẽ không gặp ai giống em là la hét gọi tên em, không phải khổ sở đi tìm em trong hàng cùng ngõ tị... Em hỏi anh tại sao lại như thế à? Em bỏ đi, để lại một cái đơn li hôn là kết thúc tất cả, em để con anh không có cha mặc dù anh sống sờ sờ đây... Em còn hỏi anh tại sao như thế à?

Hấn tuân trào mọi bức xúc trong 4 năm qua... cô nhìn hấn không chớp mắt:

- Chẳng phải anh với...

- Đó là suy nghĩ của em, không phải của anh. Cô ta đã không còn là người yêu của anh lâu lắm rồi, lần đó gặp lại chẳng qua là vì anh chưa yêu em thôi. Anh còn định chậm một chút nữa sẽ giải thích cho em tất cả, chẳng qua người tính không bằng trời tính, chậm một chút những 4 năm... Anh nghĩ nếu hôm ấy anh không ghé qua siêu thị mua đồ, chắc có lẽ anh phải đợi em cả đời quá!

Hấn quay người đi chỗ khác, không nhìn cô nữa. Nước mắt cô rơi ra không biết từ lúc nào. Cô thật ngốc khi không tin tưởng hấn, để trôi qua vô nghĩa như vậy.

- Nhật Định, em xin lỗi...

Cô ôm chầm lấy hấn nức nở:

- Em không biết...hoàn toàn không biết anh lại khổ sở như vậy...em xin lỗi...

Hấn hôn lên đỉnh đầu cô, hấn cũng có lỗi. Lúc đó đáng lẽ phải thành thật với cô sớm hơn, nếu không hai người cũng sẽ không xa cách nhau lâu đến vậy.

- Anh cũng có lỗi với em, về với anh được không? Anh hứa sẽ mãi mãi chỉ yêu mẹ con em. Không có em anh thật sự rất khổ sở.

- Vâng, em cũng vậy, chưa bao giờ em thấy vui khi xa anh...Chúng ta làm lại từ đầu nhé.

Hấn mỉm cười nhẹ nhàng hôn cô, những ngày tháng sau này họ sẽ không còn cô đơn nữa...

- Baba... - Bìn chạy ulla vào lòng hấn.

- Chào con! – Hấn hôn thằng nhóc, Bìn cười híp cả mắt làm mọi người ai cũng vui lây.

Cô chào tạm biệt mọi người rồi nói với Ryan:

- Đừng buông tay chị ấy nhé! Nếu không anh sẽ hối hận, thật ra chị ấy rất yêu anh... tại anh chậm trễ quá nên em đành tiếc lộ bí mật thôi! Cố lên, em đợi thiệp hồng của 2 người đấy!

- Cảm ơn em!

Sau khi về nước một ngày, tại nhà cha hấn:

- Mama, ở đây đẹp quá!

- Ủ, thích không? Sau này chúng ta sẽ đến đây thường xuyên hơn nhé!

- Vâng ạ!

- Anh hai, chị hai! – Lâm hôn hờ chạy ra. Thằng nhóc này ra dáng đàn anh hơn rồi đấy. Phía sau là một cô bé mắt xanh vô cùng xinh đẹp.

- Anh chị sao lâu quá không đến vậy? Bà Năm bảo chị đi du lịch, đi những 4 năm cơ à?

Một người phụ nữ xinh đẹp bước ra, bà vẫn như ngày nào.

- Các con về rồi đấy à?

- Vâng, con chào mẹ! Bin, chào bà đi con - Cô nói.

- Chào bà ạ!

Mắt Lâm rực sáng chạy nhanh đến chỗ thằng nhóc:

- Ai đây? Cháu em à? Lani, lại xem con anh hai nè!

- Mấy đứa dẫn em đi chơi đi!

Lâm háo hức dẫn đầu, kéo Lani và công Bin đi chơi ngoài vườn. Cô nín tay hần, hần ngượng ngừng nói lí nhí:

- Thưa mẹ con mới về!

Bà ngạc nhiên nhìn thằng con trai, cảm động rơi nước mắt, bà đã chờ để được nghe lời này lâu lắm rồi... Cô đến bên bà vỗ về. Thật ra hần không hận bà như hần nghĩ, chỉ là thái độ lạnh lùng với bà đã trở thành thói quen nên không biết làm sao cho hợp lí, nên mới khiến bà đau khổ lâu như vậy...

- Con xin lỗi! – Hần ôm bà vào lòng...

Kể từ bây giờ, hần sẽ không khiến những người thương yêu hần khổ sở nữa...

Trong phòng ngủ, hần đột ngột khóa cửa lại, bế bổng cô thấy lên giường làm cô la oai oái:

- Á... từ từ đã nào! Anh làm gì mà vội thế? – Cô đỏ mặt nhìn hần.

- Em bắt anh làm thầy chùa 4 năm rồi đó, hôm nay anh phải xuống núi mới được...

Hần nhào vào cô làm cô bật cười, không ngờ hần bị “cắm dục” 4 năm mà vẫn quyết định đợi cô về. Hần thì thảo vào tai cô:

- Anh yêu em, vợ bé bỏng của anh!

“Bạn có thể bị tổn thương nếu yêu một người nào đó một cách say đắm, nhưng nó là phương pháp duy nhất khiến con người bạn trở nên toàn diện”.

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-be-bong-cua-toi>